

което лѣжи между два отдалечени единъ отъ другъ планински гърба — юго-западний, който се държи отъ Доспатски ти и юго-сѣверний, който е клонъ отъ Стара-Планина. Ми минахми желѣзний мостъ надъ Марица, който се простира надлъжъ около 400 метра и стои между други два дървени моста, простнати надъ двѣтѣ гърла на таа рѣка.

Тукъ наблизу желѣзний пѣть се отдѣлна за Деде-Агачъ успоредно съ линиата на Цариградъ — Одринъ. Пò-нататкъ пѣть тѣ слѣдова по равниште то на Марица.

Отъ Кулели-Бургазъ ми за пръвъ пѣть съзрѣхми четире тѣхъ високи минарета на Султанъ Селимова та джамина. Подирь малко стигнахми Демиръ-ташъ, село, отъ дѣто оставаше оште малко до Одринъ, последната та станция, дѣто трѣбоваше да ноштовами, за да се опѣта на другий день за цѣльта си. Одринската та станция е доста отдалечена отъ градъ тѣ и пò-голѣма отъ други ти, като първостъпенна. Тукъ на-близу съгледахъ нѣшто като ханъ, забиколень съ една разградена градина посѣяна съ чърници, и нѣшто като гостинница.

Припатель тѣ ме съвѣтова да идемъ да прѣноштовами въ градъ тѣ у единъ неговъ познайникъ, съ когото ималъ малко работа. Азъ се съгласихъ. Нарамихми си партушината и се вмѣкнахми въ едни покрити кола съ двѣ мършеви кончета. Часъ тѣ приближаваше дванадесетъ, когато влизахми въ прѣдградие то на Одринъ. Нѣ доста ти за тоа пѣть, слѣдъ малко шта ти ява нѣшто и отъ одрински ти ми впечатлениа.

(2-ро писмо).

Оставихъ те на едно отъ пò-любопитни ти мѣста на пѣтоване то ми — при само то ми влизане въ Одринъ. Ти си мислишь Богъ знае какви чудеса шта ти опиша за тоа градъ, за който и башта ми много пѣти ми е приказовалъ съ вѣхшштение.

Нѣ съзнай, че посѣштението ми бѣше повече то случайно, отъ колкото нарочно. На и очакованиата ми не бѣха до тамъ удовлетворени. Азъ мислехъ да вида оний старъ Одринъ, за който български ти царю са проливали едно врѣме толкова-си човѣческа кръвь. Што да видишь? Едно струнано прѣдградие, подирь което идатъ старити порутени стѣни, нѣкога непрѣстѣни. Мрѣкноваше, кога влизахми въ старий градъ. Навѣна